

Modlitba: Pane Ježišu, ďakujeme Ti za tento čas, kedy chceš hovoriť k nášmu srdcu. Hovor Pane ty sám prenikaj nás svojím slovom, otváraj nás na svojho Svätého Ducha, uč nás byť čoraz viac tvojimi učeníkmi, učeníkmi, ktorí Ťa počúvajú a idú za Tebou. Prosíme Ťa o to na príhovor tvojej Matky Márie a bl. Márie Celesty. Amen.

Prvý novembrový deň slávime slávnosť Všetkých svätých. Bl. Matka Mária Celesta, ktorej deň narodenia sme si pripomínali 31. októbra, bola práve v deň Všetkých svätých pokrstená vo farskom kostole sv. Jozefa. Vo sv. krste prijala meno: Júlia Marcela Santa (svätá). Dnes si ju už uctieваме ako blahoslavenú! Hľadiac na ňu – ako na našu staršiu sestru – vidíme, ako dobrý Boh v nej vykonal svoje obdivuhodné dielo milosti, keď sa mu úplne odovzdala a on v nej uskutočnil svoje zámery. Podstatu tohto sviatku nádherne zhrnul Svätý Otec František počas modlitby Anjel Pána:

„Slávnosť Všetkých svätých nám pripomína, že sme všetci povolani k svätosti... Svätí sú ľudia, ktorí žili s nohami na zemi. Zažívali námahu každodenného života s jeho úspechmi i zlyhaniami, nachádzali v Pánovi silu stále znovu vstať a pokračovať v kráčaní. Z toho je možné vidieť, že svätosť je cieľom, do ktorého sa nedá dôjsť iba vlastnými silami, ale je to ovocie Božej milosti a našej slobodnej odpovede na ňu. Svätosť je teda zároveň darom i povolaním. Keďže je Božou milosťou, čiže jeho darom, je to niečo, čo si nemôžeme kúpiť či zadovážiť výmenou, ale iba prijať, a takto mať účasť na samotnom Božom živote skrze Ducha Svätého, ktorý prebýva v nás odo dňa nášho krstu. Semiačkom svätosti je práve krst. Ide o to, aby sme stále viac dozrievali v uvedomovaní si, že sme vstúpení do Krista, tak ako je ratolesť súčasťou viniča, a preto môžeme a aj musíme žiť s Ním a v ňom, ako Božie deti. Svätosť teda znamená žiť v plnom spoločenstve s Bohom už teraz, počas nášho pozemského putovania.

Ale svätosť, okrem toho, že je darom, je tiež povolaním, je spoločným poslaním všetkých nás kresťanov, učeníkov Krista; je to cesta plnosti, ktorou je každý kresťan povolaný vo viere prejsť a dosiahnuť konečný cieľ: definitívne spoločenstvo s Bohom vo večnom živote. Svätosť sa tak stáva odpoveďou na Boží dar, lebo sa prejavuje ako prijatie zodpovednosti. Z tohto pohľadu je dôležité usilovať sa o každodenné posväcovanie sa v podmienkach, povinnostiach a okolnostiach nášho života a snažiť sa prežívať všetko s láskou a dobročinnosťou.

Svätí, ktorých dnes v liturgii oslavujeme sú bratmi a sestrami, ktorí vo svojom živote uznali, že potrebujú toto Božie svetlo a v dôvere sa mu oddali. Preto teraz, pred Božím trónom (porov. Zjv 7,15) mu vo večnosti spievajú na jeho slávu. Oni tvoria to „sväté mesto“, na ktoré s nádejou pozeráme ako na náš konečný cieľ, zatiaľ čo ešte putujeme v tomto „pozemskom meste“.

Bratia a sestry, spomienka svätých nás vedie k tomu, aby sme zdvihli zrak smerom k nebu: nie preto, aby sme zabudli na pozemskú realitu, ale aby sme jej mohli čeliť s väčšou odvahou, s väčšou nádejou.“¹

Cirkev nám v tento deň slávnosti Všetkých svätých v Božom slove ponúkla Ježišove blahoslavenstvá.

Blahoslavenstvá vykresľujú tvár Ježiša Krista a opisujú jeho lásku; vyjadrujú povolanie veriacich pridružených k sláve jeho umučenia a zmŕtvychvstania; objasňujú charakteristické skutky a postoje kresťanského života; sú paradoxnými prisľúbeniami, ktoré udržiavajú nádej v utrpeniach; zvestujú požehnania a odmeny, ktoré učeníci už tajomným spôsobom dostávajú; začali sa uskutočňovať v živote Panny Márie a všetkých svätých.² A dodajme, že blahoslavenstvá sa majú uskutočniť aj v našom živote!

Ježišove blahoslavenstvá vykresľujú jeho tvár ... a uskutočnili sa v živote všetkých svätých! A preto nás neprekvapuje, že počas sv. omši, keď bola 18.6. 2016 vo Foggi vyhlásená za blahoslavenú Mária Celesta zazneli v evanjeliu blahoslavenstvá! Máriu Celestu vzývame ako blahoslavenú, lebo prijala Božiu milosť ako dar a odpovedala na ňu, žila ako živá ratolesť viniča – žila s Ježišom a v ňom! Je ženou blahoslavenstiev! Parafrázujúc slová Pápeža Františka: žila s nohami na zemi. Zažívala námahu

¹ Pápež František, Anjel Pána 1.11. 2019

² KKC 1717

každodenného života s jeho úspechmi i zlyhaniami, nachádzala v Pánovi silu stále znovu vstať a pokračovať v kráčaní. Z toho je možné vidieť, že k svätosti došla nie iba vlastnými silami!

Boh je jediným prameňom svätosti! Tí, ktorí k nemu prichádzajú a pijú z tohto prameňa, zakúšajú ako obdivuhodne v nich Boh koná dielo svojej milosti. Ako im pomáha kráčať a prežívať všetko s láskou!

V Katechizme Katolíckej Cirkvi čítame:

1718 Blahoslavenstvá odpovedajú na vrodenu túžbu po šťastí. Táto túžba má božský pôvod. Boh ju vložil do srdca človeka, aby ho pritiahol k sebe, lebo len on ju môže plne uspokojiť.

„Akože ťa mám hľadať, Pane? Lebo keď hľadám teba, svojho Boha, hľadám blažený život. Budem ťa hľadať, aby žila moja duša. Lebo moje telo žije z mojej duše a moja duša žije z teba.“³ „Jedine Boh nasycuje.“⁴

1719 Blahoslavenstvá odhaľujú zmysel ľudskej existencie, posledný cieľ ľudských činov: Boh nás volá do svojej blaženosti. Týmto volaním sa obracia na každého osobne, ale aj na celú Cirkev, nový ľud zložený z tých, čo prijali prisľúbenie a žijú z neho vo viere.

Blahoslavenstvá nám predkladajú cestu blaženosti, šťastia. Blahoslavení = šťastní. Učia nás, že pravé šťastie je jedine v Bohu, prameni každého dobra a každej lásky!⁵

Ale povedzme si úprimne: Každé Ježišovo slovo blahoslavenstva prekvapuje a šokuje. Lebo tam, kde je z ľudského pohľadu len nešťastie, on vidí požehnanie. Ježišovo chápanie šťastia je tak iné! Ako jeho učeníci sme pozvaní ku kroku viery a odovzdanosti jeho slovu, jeho zmýšľaniu, jeho pohľadu! Ježiš hovorí „blahoslavení“ – čiže šťastní o tých, ktorých my považujeme za nešťastných. Pre nás je šťastný ten, kto je bohatý, má moc, postavenie, čo niečo znamená. Pre Ježiša je blahoslavený – šťastný ten, kto je chudobný, plačúci, pokorný. Je to prevrátenie ľudského myslenia a hodnotenia hore nohami! Preto možno nám trvá veľmi dlho, pokiaľ začneme blahoslavenstvám rozumieť a odkryjeme ich hĺbku a krásu.

Blahoslavenstvá sú Ježišovým životným štýlom, sú životom nového srdca. Ježiš v nich vyhlasuje ako žije a čo nám dáva ako dar. Ježiš nielen hovorí, ale on nám dáva to, čo hovorí, dáva nám to skrze svojho Ducha! Jeho Duch nás chce stvárnovať a viesť ako viedol Ježiša! Dáva nám možnosť, aby sme boli tým, kým sme: sme Boží synovia a dcéry a bratia sebe navzájom. Ježiš nám v blahoslavenstvách ukazuje krásu svojej tváre a pravú tvár nášho Otca, a takto zjavuje pravdu o našom bytí!

Ukrižovaný a vzkriesený Ježiš je uskutočnením týchto blahoslavenstiev. Ako ukrižovaný napĺňa ich prvú časť: je chudobný, plačúci, tichý, hladný a smädný po spravodlivosti, čistého srdca, tvorca pokoja, prenasledovaný. Ako vzkriesený napĺňa aj ich druhú časť: patrí mu Kráľovstvo, je dedičom zeme, je nasýtený, obsiahol milosrdenstvo, vidí Boha, je Boží Syn!

Benedikt XVI vo svojom diele Ježiš Nazaretský píše:

Blahoslavenstvá vyjadrujú význam učeníctva. Stávajú sa o to konkrétnejšími a o to skutočnejšími, o čo úplnejšie sa človek oddáva službe učeníka, ako to môžeme vidieť na príklade svätého Pavla. To, čo znamenajú blahoslavenstvá, nemožno objasniť čisto teoreticky; vyjadruje sa to v živote, utrpení a v tajomnej radosti učeníka, ktorý sa úplne oddal nasledovaniu Pána. Tak sa odkryje aj druhý aspekt: kristologický charakter blahoslavenstiev. Učeník je spätý s Kristovým tajomstvom. Jeho život je ponorený do spoločenstva s Kristom: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2,20) Blahoslavenstvá sú presadením križa a zmŕtvychvstania do existencie učeníka. Pre učeníka však platia vďaka tomu, že sa ako na pravzore uskutočnili najprv na samotnom Kristovi.

V blahoslavenstvách sa prejavuje samotné Kristovo tajomstvo a ony nás pozývajú do spoločenstva s Kristom. Ale práve vďaka tomu, že v sebe skrývajú kristologický charakter, sú blahoslavenstvá zároveň smerovníkom pre Cirkev, ktorá v nich musí objaviť svoje meradlo – sú smerovníkmi nasledovania, ktoré sa týkajú všetkých, aj keď – s ohľadom na mnohorakosť povolání – každého odlišným spôsobom.⁶

³ Sv. Augustín

⁴ Sv. Tomáš Akvinský

⁵ Porov. KKC 1723

⁶ Benedikt XVI, Ježiš Nazaretský, s. 90- 91 nn.

Matke Celeste Ježiš mnohokrát hovoril: *Chcem žiť v tebe život spravodlivých, svoj božský život.*⁷ *Odrážam sa v tebe, ktorá si mojou podobou.*⁸ *Ježiš mi povedal, že túži, aby som žila v jeho živote.*⁹

Toto je kľúč k svätosti Márie Celesty: dovolila Ježišovi aby on v nej žil. Otvorila dvere a Ježiš vstúpil a obdaroval ju svojou chudobou ducha, svojou čistotou, miernosťou, pokojom... V podstate ide o to, *aby sme sa zjednotili s Tým, ktorý je najviac Blahoslavený!*

Mária Celesta urobila to, čo niekoľko storočí pred ňou povedal sv. Bernard: Všetko čo mi chýba vezmem si z Kristovho Srdca!

*Ježišu, vnímam seba samú ako zrkadlo, v ktorom sa odráža tvoje božstvo, a vo všetkom vidím teba.*¹⁰

Toto je pre nás nádherný obraz: aj my máme byť zrkadlom aby sa v ňom odrážal Ježišov obraz, aby druhí videli v nás jeho samého! Čo má preto urobiť zrkadlo? Byť zrkadlom, byť nasmerovaným, obráteným k nemu a byť „vylešteným“ zrkadlom.

Blahoslavenstvá, ako ich čítame v piatej kapitole Matúšovho evanjelia, začínajú takto:

Mt 5,1 Keď Ježiš videl veľké zástupy, vystúpil na vrch. A keď sa posadil pristúpili k nemu jeho učeníci. Otvoril ústa a učil ich.

V pozadí vidíme anonymný zástup, ktorý Ježiš vidí, ale bližšie k nemu pristupujú jeho učeníci, ktorých učí! Už tento úvod je pre nás provokujúci. Ostaneme v zástupe alebo sa priblížime k Ježišovi ako jeho učeníci – teda tí, ktorí sa chcú učiť, ktorí po počúvaní a jeho slovo uskutočňujú – chcú ho žiť? Slovo *učil ich* je použité v imperfekte, tento čas vyjadruje neukončenú činnosť, to znamená, Ježiš nás stále učí, neprestal nás učiť. Identitou Ježišovho učeníka je, že je tým, ktorý sa učí, prijíma vyučovanie svojho učiteľa, ktorým sa necháva formovať, pretvárať! Ako je to so mnou? Treba tiež povedať, že Ježišova škola je náročná. Dobrý učiteľ – a my máme toho najlepšieho – má nároky, vyžaduje, posúva dopredu; a našej lenivosti a priemernosti to samozrejme nie vždy vyhovuje. Ale dobrá správa je: Ježiš to s nami nikdy nevzdá! Je veľmi trpezlivý a neúnavný, my sa často znechucujeme zo seba, ale on nie, pracuje v nás veľmi trpezlivo!

3 Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

4 Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení.

5 Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.

6 Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.

7 Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.

8 Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.

9 Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi.

10 Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

11 Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť;

Prizrime sa jednotlivým blahoslavenstvám, tak ako ich čítame v piatej kapitole Matúšovho evanjelia. V ich chápaní nám pomôže komentár Benedikta XVI a tiež slová bl. Matky Celesty, pretože tieto blahoslavenstvá sú Ježišovými a aj jej vnútorným životopisom.

Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

Kto sú títo chudobní v duchu? Sú to ľudia, ktorí sa pred Bohom nevystatujú svojimi výkonmi. Sú to ľudia, ktorí sa aj vo svojom vnútri pokladajú za chudobných, ktorí sa chcú dať obdarovať Bohom. Prichádzajú k Bohu s prázdnyimi rukami, ktoré sa otvárajú a ponúkajú a tak sú pripravené pre Božiu darujúcu dobrotu.

Chudobný v duchu, si uvedomuje, že je úplne závislý na Bohu, že potrebuje Boha vo svojom živote!

Byť úplne závislý od Boha a od jeho milosrdenstva znamená žiť ako dieťa Otca, znamená stávať sa viac a viac dieťaťom, ktoré všetko očakáva od Otca!

⁷ Autobiografia, s. 157

⁸ Rozhovory duše s Ježišom, s. 23

⁹ Autobiografia, s. 97

¹⁰ Rozhovory duše s Ježišom, s. 78

V Rozhovorochoch duše s Ježišom nachádzame nádherný obraz toho, čo znamená byť chudobný v duchu. Ježiš povedal Márii Celeste a hovorí aj nám:

*Hľa, aká si v skutočnosti – ako malé dieťaťko v matkinom lone, ktoré žije viac jej životom než svojim vlastným. Dieťa nerobí nič samo od seba, ale robí iba to, čo jeho matka, a kŕmi sa jej pokrmom. Takisto aj ty, dcéra! Ja som tvoja matka: zrodil som ťa v mojom lone, keď som stváral svet, a aby som ťa zachoval, chránim ťa vo vnútornostiach mojej večnej lásky. Tam ťa kŕmim a zahŕňam dobrou starostlivosťou. Sama od seba nedokážeš vykonať žiadne dobré dielo: sú nimi jedine diela tvojej matky. Keby si opustila jej lono, chýbala by ti životná sila a zahynula by si. Chcem preto, aby si bola ako dieťa v lone svojej matky.*¹¹

„Toto blahoslavenstvo nám pomáha pochopiť všetky ostatné. Predstavuje obraz skutočne šťastného učenika, ktorý našiel svoju hodnotu v Božích očiach. Chudobný v duchu je ten, kto sa dokáže odovzdať Bohu, kto sa nespolieha na svoje vlastné sily, uznáva, že jeho jedinou oporou je Boh, jeho slovo a prísľuby. Je slobodný od pokušenia myslieť si o sebe, že je silným človekom. Práve preto je schopný prijať kráľovstvo a otvoriť sa Božej vláde vo svojom živote.“¹²

*Chceš, aby som zostúpila až na dno mojich nespočetných bied. Som ako hrst' prachu vystavená vetru, ktorá nemá silu ani pevnosť, aby vytrvala čo len hodinu v konaní dobra. Ty si mojou pravdivou silou a moje bytie nemá právo stáť mimo teba, moje jediné a najvyššie dobro.*¹³

Iba nedôvera vo vlastné sily bude jediným prostriedkom tvojej sily. Dcéra, pamätaj, že práve kvôli tomuto od teba žiadam tento druh zrieknutia sa seba. V ňom udeľujem vytrvalosť do konca mojim vyvoleným – tým, ktorí nedúfajú vo vlastné sily, ale celú svoju dôveru vkladajú do mňa, svojho jediného dobra. Moja dobrota vychádza v ústrety dôvere mojich priateľov. Práve svojou dôverou, ktorá je koreňom ich lásky ku mne, mi vzdávajú veľkú česť. Toto vykonala žena, o ktorej sa píše v evanjeliu. Povedala: „Ak sa dotknem čo len jeho odevu, ozdravím“. A to ti chcem povedať: „Ak vo všetkých твоjich záležitostiach dôveruješ iba mne, budeš spasená.“

Keď mi povieš: „Ty, Pane, sa postaraj“, všetko bude dostatočne zariadené. Preto chcem, aby si mala pred твоjím zrakom vlastnú neschopnosť a biedu a aby si občas pocítila vlastné potreby, a tak sa naučila nedôverovať sebe samej a utiekať sa k mojej božskej prozreteľnosti. Takáto dôvera je pre mojich vyvolených prameňom pravdivej sily a vytrvalosti až do konca.

Toto blahoslavenstvo chudoby v duchu je akoby „dolinou“, ktorú Boh môže naplniť, naplniť svojou silou, bohatstvom, hojnosťou. Pochopili to svätí, pochopil to Pavol, a preto s istotou mohol povedať: „Vtedy, keď som slabý, som silný! Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje!“ Toto je tajomstvo chudoby, ktoré pochopili a žili svätí! Ježiš touto cestou vedie a bude viesť každého z nás. Aj preto nám ponecháva naše slabosti, v istom zmysle ich aj potrebuje, lebo vie, že ak by sa nám všetko darilo, ak by sme boli silní, sebestační, dokonalí... nepotrebovali by sme jeho, neprichádzali by sme k nemu, nemali by sme skúsenosť, že našou jedinou a skutočnou silou je jeho sila a nie naša!

Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení.

Bolo by veľmi zaujímavé, keby sme sa prizreli plaču v Biblii.¹⁴ A pýtali sa: čo znamená plakať, čo vyjadruje plač? Prvým plačom na stránkach Biblie je plač Agar, a Biblia píše, že Boh vypočul chlapcov hlas (Izmaela).¹⁵ Ďalej plače Abrahám po smrti Sára, plače Jefteho dcéra, plače Anna Samuelova matka, plače Ester, Jeremiáš, plače Jakub. Zaujímavé je, že v Starom zákone plačú predovšetkým muži a zvlášť Jozef a Dávid, ktorí sú predobrazmi Ježiša. Nikde v Starom zákone nie sú plačúci blahoslavení, šťastní a tiež nepíše sa, že budú potešení. Plač prezrádza zlomené, zranené srdce, vyjadruje túžbu a smútok. Prorok Simeon je predstavený ako ten, ktorý „očakával potechu Izraela“¹⁶

¹¹ Rozhovory duše s Ježišom, s. 107

¹² Ks. K. Wons, Odovzdať sa Ježišovi, s. 74- 75

¹³ Rozhovory duše s Ježišom, s. 95

¹⁴ Marie- Dominique Phillippe, Blahoslavenství jaako lék, s. 151 nn.

¹⁵ Gn 21, 16- 17

¹⁶ Lk 2, 25

Boh na prvý plač v Biblii odpovedá: Neboj sa!¹⁷ A táto útecha veľkým je predobrazom toho blahoslavenstva, ktoré sa naplnilo v Ježišovi.

Ježiš, ktorý vyslovuje tento prísľub, je aj jeho naplnením. Ako ozvena nám znejú slová z Knihy proroka Izaiáša: „... poslal ma hlásať radosť ubitým, obviazať zlomených srdcom“ (61, 1). Kto mu zverí svoje „prebite srdce“, zakúsi útechu, ktorú môže udeliť iba Boh. Veľmi dojímavé sú slová sv. Jána, ktorý vo videní uzrel naplnenie prísľubu: »A počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: „Hľa, stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám BOH – ich Boh – BUDE S NIMI. Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku, ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo“« (Zjv 21, 3 – 4).¹⁸

Vďaka Kristovmu príchodu sa naše slzy stávajú blahoslavenstvom. Toto blahoslavenstvo nás môže miast'. Keď niekto plače, tak mu určite nehovoríme: počuj, ty si šťastný! Plač znamená, že niekto je na tom dosť zle a možno má aj blízko k zúfalstvu. Ježiš vzal na seba náš ľudský údel, a preto tiež plakal. Všetko, čo Ježiš nosil v srdci – sa premenilo, dostalo zmysel. Všetko čo Ježiš vzal a prijal nadobudlo obrovskú hodnotu, premenilo sa na dobro a krásu. Vďaka Ježišovmu srdcu sa plač stáva blahoslavenstvom, ktoré je vždy víťazstvom lásky nad dôsledkami zla a hriechu. Ježiš dal našim smútkom a plaču nový význam, tým ho vzal a z vnútra premenil.

A ešte jeden nádherný obraz, ktorý nachádzame v Biblii. Žalmista sa modlí: *pozberaj moje slzy do svojich nádob; či nie sú zapísané v tvojich účtoch?*¹⁹

Boh zbiera všetky moje slzy, ani jedna sa mu nestratí, zbiera ich a uchováva vo svojom srdci! A učí nás, kde hľadať útechu, kde máme prichádzať, lepšie povedané: Ku komu máme prichádzať, aby naše slzy boli požehnané.

V situáciách, keď sa cítiš ponížená ľuďmi, príď s tvojím vnútorným zármutkom ku mne a nech ti to vystačí. Vyroprávaj svoj žal tvojmu Otcovi, ktorý je v nebi. Už vieš, že ťa počúva, osvecuje pravdivým svetlom spravodlivosti a miluje ťa nekonečnou láskou. Vieš, že preniká najhlbšie vnútro tvojho srdca. Už toľkokrát si zakúsila, že iba On je tvojím jediným a pravdivým potešením.

Príď ku mne vo všetkých tvojich potrebách a ukry sa v mojich ranách, kde nájdeš bezpečné potešenie.²⁰ Dcéra, moje rany sú ako lono pre strápených. Tam zotieram slzy z očí tým, ktorí ma milujú a ktorí ku mne prichádzajú ako moje milované dietky, podobne ako malé deti prichádzajú s plačom k svojej matke a rozprávajú jej, čo sa im prihodilo, kto ich zbil alebo im ublížil, a odchádzajú potešené.²¹

Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.

Blahoslavenstvo je prakticky citátom žalmu: „Tichí (mierni) však zdedia zem.“ (Ž 37,11) V Knihe Numeri sa píše: „Mojžiš bol veľmi tichý muž, tichší (miernejší) ako všetci ostatní ľudia na svete.“ (Nm 12,3) Kto by si pritom nepomyslel na Ježišove slová: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11,29)?

V Knihe proroka Zachariáša sa nachádza tento prísľub spásy: „Plesaj hlasno, dcéra Siona, jasaj, dcéra Jeruzalema, hľa, tvoj kráľ ti prichádza, spravodlivý je a prináša spásu, ponížený (mierny) je a nesie sa na oslovi, na osliatku, mláďati oslice. Vyhubí vozy... vymiznú bojové kuše; o pokoji bude rokovať s národmi a jeho vladárstvo je od mora k moru...“ (Zach 9,9n) Ohlasuje sa tu chudobný kráľ – kráľ, ktorý nevládne pomocou politickej a vojenskej moci. Jeho najvnútornejšou podstatou je pokora, miernosť voči Bohu i ľuďom. Táto jeho podstata, vďaka ktorej stojí v protiklade k veľkým kráľom sveta, sa stáva očividnou tým, že vchádza na oslici – na zvierati, na ktorom sa vozili chudobní a ktoré je protikladom vojnových vozov, ktoré prichádza odstrániť. Je kráľom pokoja – je ním z moci Božej, a nie z vlastnej.

¹⁷ Gn 21, 17

¹⁸ Ks. K. Wons, Odovzdať sa Ježišovi, s. 75- 76

¹⁹ Ž 56, 9

²⁰ Rozhovory duše s Ježišom, s. 58

²¹ Tamže, s. 59

V doslovnom preklade tichí – sú to tí, ktorí nepoužívajú násilie a neodpovedajú zlom na zlo. Vo svojom živote sa rozhodli kráčať cestou pokoja a sú tomuto rozhodnutiu verní. V pokoji srdca dokážu rozlíšiť, ako sa majú správať voči násiliu. Nepodliehajú mu a sú od neho slobodní, ale dokážu tiež pozdvihnúť hlas proti nespravodlivosti. Dokážu kráčať cestou pokoja, pretože sa odovzdali do Božej vôle. Od Boha očakávajú spravodlivosť a definitívnu odmenu (porov. Iz 11, 4). Ježiš k nim prichádza s prísľubom, že ich nádej sa naplní. On sám je ich prísľúbenou zemou, po ktorej túžia.²²

Dcéra, prijmi môjho ducha miernosti a nehy; od tejto chvíle ti dávam všetky poklady môjho života. Tvoju dušu živím všetkými cnosťami, ktoré som hrdinsky žil na zemi; tvojho ducha zaodievam do svätých diel, ktoré som vykonal, a tvojej duši dávam cenu všetkých mojich zásluh.

Na svojich blížnych budeš hľadiť s rovnakou láskou, s akou som ja hľadel na mojich apoštolov a učeníkov. Týmto pohľadom lásky sa budeš pozerat' na sestry, s ktorými žiješ; s mojím súcitom budeš spolucítiť s ich slabosťami, mojou láskou ich budeš potešovať v trápení, s mojou nežnosťou im budeš hovoriť o večnom kráľovstve, zjednotená s mojím utrpením budeš znášať nedokonalosti ich prirodzenosti. V žiadnej situácii nepoužívaj násilné slová. Nech sú tvoje slová plné nehy a lásky.²³

Pokora je jedným z dvoch zázračných božských úkonov, ktoré sú ukryté v lone môjho Otca. Preto som v mojom evanjeliu povedal: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.“

Keď som vás učil, aby ste boli tichí a pokorní srdcom, chcel som vám zjaviť najvyššie tajomstvo: ja som srdce Otca, ktoré poslal na svet, aby svojim stvoreniam odhalil pravdu o sebe samom.²⁴

Blahoslavení lační a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.

Sú to tí, ktorí túžia po tom, po čom túži sám Boh: naplnenie sa jeho vôle; a preto postupujú v súlade s jeho slovom. Inak povedané, sú hladní po Bohu, túžia po jeho slove. A opäť počujeme Ježišov prísľub, ktorý Matúš zapísal v pasívnej forme: „Budú nasýtení.“ Ako sme si už všimli, v súlade so semitskou mentalitou je potrebné to čítať skryte, dodajúc: „Budú Bohom nasýtení.“ Tých, ktorí túžia po Bohu, môže nasýtiť len sám Boh. Je to aj prísľub, že jeho slovo ich bude nasycovať. Stále, keď sa mu odovzdajú, zažijú nasýtenie.²⁵

Ide o ľudí, ktorí skúmavo hľadajú okolo seba, ktorí hľadajú to, čo je väčšie, ktorí hľadajú opravdivú spravodlivosť a opravdivé dobro. Zhrnutím postoja, o ktorom je tu reč, sa pre tradíciu stali slová nachádzajúce sa v jednej z textových línií Knihy proroka Daniela. Daniel je tu opísaný ako vir desideriorum, ako *človek túžob* (Dan 9,23 Vg). Pohľad sa obracia na ľudí, ktorí sa nedokážu uspokojiť s existujúcou skutočnosťou a neudúšajú v sebe nepokoj srdca, ktorý človeka vedie k tomu, čo je väčšie, aby sa vo svojom vnútri vydal na cestu – podobne ako mudrci z Východu hľadajúci Ježiša, hviezdu, ktorá ukazuje cestu k pravde, k láske, k Bohu. Sú to ľudia s vnútornou citlivosťou, čo ich robí schopnými počuť a vidieť jemné znamenia, ktoré Boh zosiela na tento svet.

Treba tiež povedať, že toto blahoslavenstvo hladu a smädu po spravodlivosti veľmi nechápeme, aj preto, že pojem spravodlivosť v našom ľudskom chápaní – dať každému, čo mu patrí, má iný význam ako Božia spravodlivosť.²⁶

Potom som počul anjela vôd volať: „Spravodlivý si ty, ktorý si a ktorý si bol, Svätý, že si vyniesol takýto rozsudok. Keďže preliali krv svätých a prorokov, dal si im piť krv; zaslúžili si to!“ A od oltára som počul volať: „Áno, Pane, Bože všemohúci, správne a spravodlivé sú tvoje súdy!“²⁷

Božia svätosť spočíva v súde a súd je výkonom spravodlivosti. A v čom spočíva súd, ako nás súdi Boh? Súdi nás tým, že nás miluje! (Pápež František)

Spravodlivosť a svätosť sú spojené v odpovedi, akú človek dáva Bohu.

„Aby sme mu bez strachu slúžili vo svätosti a spravodlivosti pred jeho tvárou po všetky dni nášho života“.²⁸

²² Ks. K. Wons, *Odvzdať sa Ježišovi*, s. 76

²³ *Rozhovory duše s Ježišom*, s. 120- 121

²⁴ Tamže, s. 130- 131

²⁵ Ks. K. Wons, *Odvzdať sa Ježišovi*, s. 77

²⁶ Marie- Dominique Philippe, *Blahoslavenství jako lék*, s. 73 a nn.

²⁷ Zjv 16, 5-7

*Máte si obliecť nového človeka, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti.*²⁹

Spravodlivosť a svätosť sú vo Svätom písme často spájané.

Okrem toho celý žalm 119 oslavuje Božiu spravodlivosť, a tiež spravodlivosť je vždy spojená s Božími prikázaniami a Božím zákonom.

*Ja som tvoja spravodlivosť a tvoja cnosť a odovzdávam sa ti podľa miery tvojej spolupráce a vzájomnosti. Ja som tvoje ospravedlivenie a tvoja spravodlivosť, a preto, keď budem z lásky žiť v tebe a ty vo mne, zachováš spravodlivosť voči každému stvoreniu aj voči sebe samej.*³⁰

Božia spravodlivosť smeruje ku večnosti a je celá sústredená na lásku. Najväčším protikladom blahoslavenstva spravodlivých je pýcha. Keď sa vyvyšujeme a chceme všetko posudzovať po svojom. To že máme byť hladní a smädní po spravodlivosti znamená, že na presadenie Božej spravodlivosti, ktorá je v službách lásky, máme spolupracovať. Lačnieť a smädiť po spravodlivosti znamená preniknúť do tajomstva Božej múdrosti a pochopiť, že Boh je trpezlivý a podobne trpezliví máme byť aj my.

V podstate ide o to, aby sa vyplnili Božie zámery s nami a s týmto svätom! A takto sa zjavila Božia svätosť a spravodlivosť! Blahoslavenstvo tých, ktorí lačnejú a smädia po spravodlivosti sa týka všetkých, ktorí túžia spolupracovať s ukrižovaným Kristom, ktorí túžia osláviť Otca tak ako Ježiš, ktorí túžia prinášať hojné ovocie a preto sa dovoľujú Otcovi očisťovať. Pre ktorých tak ako pre Ježiša sa Otcova vôľa stáva ich pokrmom, hľadajú radosť a naplnenie v skutočnom dobre, ktorým je Boh sám.

Sú to tí, ktorí túžia po tom, po čom túži sám Boh: naplnenie sa jeho vôle!

*Nebudeš mať inú túžbu ani chcenie, než úplnú túžbu konať svoju vôľu. Nechci ani netúž po ničom pre svoj duchovný a dočasný úžitok. Ja budem vtedy žiť ako jediný život tvojho života a zvrchovaný vládca tvojho srdca. A hoci budeš žiť ty, ja, a nie ty, budem žiť v tvojom bytí.*³¹

Žiť toto blahoslavenstvo lačných a smädných po spravodlivosti je veľmi náročné a ťažké, pretože si to od nás vyžaduje neustále prekonávať našu ľudskú predstavu o spravodlivosti a hľadiť na ňu v perspektíve Božej múdrosti, v perspektíve Božej lásky, ktorá chce každého zachrániť. Pripomeňme si podobenstvo o stratenej ovci. Pastier nechá na horách 99 oviec a ide hľadať jednu jediná, ktorá sa mu stratila. Hľadá ju kým ju nenájde! Je to z ľudského pohľadu spravodlivé voči tým 99.? Je to spravodlivé, že sa z nej teší, vyloží si ju na plecía (nič nevyčíta, nehromží). Bolo bežnou praxou pastierov v tamtých časoch, že pastier ktorý našiel ovcu, ktorá sa zatúlala, zlomil jej nohu, aby ovca „pochopila“ a odnechcelo sa jej v budúcnosti zatúlať. Ježiš v podobenstve hovorí o sebe, neláme nohy, nebije ju, ale vyloží si ju s radosťou na plecía.

Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.

Byť Ježišovým učeníkom znamená prijať jeho postoj lásky voči všetkým.

Milovaný, Láska moja, odtlač v mojej duši rešpekt a úctu voči blížnemu, aby z mojich úst NIKDY nevyšli pohrdavé slová proti svätej láske a aby som – hľadiac na svojho blížneho ako na obraz Stvoriteľa – mala vždy na mysli úctu voči nemu. (cvičenie lásky na každý deň, 19. februára). Odtlač vo mne (...) vrúcnu lásku k Bohu a k blížnemu, z ktorej sa rodí horlivosť o spásu jeho duše.

*Nikdy nehovor svojmu blížnemu urážajúce slová. Hľad' naňho s pokornou úctou ako na živý chrám tvojho Boha.*³²

„Ježiš potvrdzuje, že milosrdenstvo nie je len spôsob, akým koná Otec, ale stáva sa kritériom na pochopenie, kto sú jeho skutoční synovia. Skrátka, sme povolani žiť milosrdenstvo, pretože najprv bolo milosrdenstvo preukázané voči nám. Odpustenie urážok sa stáva tým najjasnejším prejavom milosrdnej lásky a pre nás kresťanov je imperatívom, na ktorý nesmieme zabúdať. Aké ťažké sa zdá znova a znova odpúšťať! A predsa je odpustenie nástrojom, ktorý sme dostali do svojich krehkých rúk, aby sme dosiahli pokoj srdca. Zanechať

²⁸ Lk 1, 75

²⁹ Ef 4, 24

³⁰ Rozhovory duše s Ježišom, s. 108

³¹ Rozhovory duše s Ježišom, s. 30

³² Autobiografia, s. 59

nenávisť, hnev, násilie a pomstu je nevyhnutnou podmienkou šťastného života. Osvojme si teda Apoštolovu výzvu: „Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom“ (Ef 4, 26). A predovšetkým počúvajte Ježišove slová, podľa ktorých je milosrdenstvo ideálom života a kritériom vierohodnosti našej viery: „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ (Mt 5, 7).³³

Dovoľme Bohu, aby nás súdil svojou láskou, aby nám vypadli z rúk „všetky zbrane“. Iba vtedy, keď dovolíme jeho milosrdenstvu skúsiť naše srdce, budeme konať, myslieť, hovoriť milosrdne!

Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.

V žalme 24. sa modlíme: „Kto smie vystúpiť na vrch Pánov, kto smie stáť na jeho mieste posvätnom? Ten, čo má ruky nevinné a srdce čisté, čo nedvíha svoju dušu k márnosti a neprisahá falošne.“ (Ž 24,3-4) Pred bránou chrámu vzniká otázka, kto vlastne smie stáť tam v blízkosti živého Boha. Podmienkou sú „nevinné ruky a čisté srdce“.

Obsah tejto podmienky pre vstup do Božieho príbytku žalm vyjadruje viacerými spôsobmi. Základnou podmienkou je to, aby ho ľudia, ktorí chcú vstúpiť, hľadali, aby hľadali Božiu tvár (Ž 24,6).

V Ježišových ústach však slovo získava novú hĺbku. Podstatou jeho postavy je práve to, že vidí Boha, že stojí pred ním tvárou v tvár, že žije v neustálej vnútornej výmene s ním – žije v synovskej existencii.

Boha uvidíme vtedy, keď vstúpime do „Kristovho zmyšľania“ (Flp 2,5). Očisťovanie srdca sa uskutočňuje v nasledovaní Krista, v zjednotení s ním. „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2,20) A tu sa teraz objavuje čosi nové: Výstup k Bohu sa uskutočňuje práve v zostupe pokornej služby, v zostupe lásky, ktorá je podstatou Boha, a preto je aj skutočne očisťujúcou silou, ktorá robí človeka schopným vnímať Boha a uvidieť ho. V Ježišovi Kristovi sa sám Boh zjavil na zostupe: „On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom... Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil...“ (Flp 2,6-9)

Tieto slová označujú rozhodujúci obrat. Boh zostupuje, až k smrti na kríži. A práve tým sa zjavuje vo svojom opravdivom božstve. Výstup k Bohu sa uskutočňuje v účasti na tomto zostupe. Liturgia výstupu do svätyne v Žalme 24 tým nadobúda nový význam: Čisté srdce je milujúce srdce, ktoré sa odovzdáva v spoločenstve služby a poslušnosti s Ježišom Kristom.

*Moja láska je čistá, a preto túži vlastniť celé srdce.*³⁴

*Vidím, že som plná hriechov, nevďačnosti a nedokonalostí, a predovšetkým som plná sebalásky, ktorú tak veľmi nenávidíš. Čo mám urobiť, môj Pane? Ty si moje bezpečné útočisko a tak prichádzam k tebe, aby si vo mne všetko očistil svojou mocou. Čo môžem vykonať ja, biedna a núdzna? Ved' ani jediný skutok nedokážem vykonať bez hriechu a v jedinej hodine sa dopúšťam množstva neverností. Pane, vylieč ma z tohto zla, ktoré nedokážem napraviť. Ved' aj dobré činy, ktoré konám, sa pred tvojím pohľadom javia ako smeti a odpadky. Vykonaj to ty, môj kráľ nepoškrvanej čistoty! Len od teba, s neochvejnou dôverou, očakávam tento dar.*³⁵

Ženích: Moja milovaná, netráp sa kvôli svojim nedobrovoľným nedokonalostiam. Vez, že každý úkon zjednotenia, ktorý plynie z môjho Ducha do tvojej duše, každý Boží dotyk, každý bozk lásky, ktorý dávam tvojmu srdcu a tvojmu duchu, očisťuje každú škvrnu viny a trestu spôsobenú tvojimi nedokonalosťami. Keby tvoja duša mala v takej chvíli opustiť telo a prejsť do večnosti, neišla by do očistca, lebo láska plynúca zo zjednotenia ju už očistila z dávnych škvŕn.

Konám to mimoriadnym spôsobom, keď sa s tebou spájam vo svätom prijímaní, a ty sa vtedy skutočne premieňaš na mňa. Toto spojenie má nekonečné dôsledky, ktoré nedokážeš úplne pochopiť. Dcéra, keď som bol na svete, už len samotné dotknutie sa mojich šiat uzdravovalo chorých. Hriešnici, ktorí na mňa upreli jediný pokorný pohľad, získavali odpustenie vín a trestov za svoje hriechy. Myslíš si, že inak vchádzam do srdc mojich milovaných duší, ktoré s pokorou a s láskou po mne túžia a chcú byť so mnou jedno? Prv, než

³³ Misericordes vultus, 9

³⁴ Rozhovory duše s Ježišom, s. 31

³⁵ Rozhovory duše s Ježišom, s. 36

*ich pritiahnem k bozku mojich úst, očisťujem ich ohňom mojej lásky. Takto môj božský jas ničí škvrny, do ktorých bola duša nedobrovoľne stiahnutá svojou krehkosťou. Preto vždy, keď ma budeš prijímať vo svätom prijímaní, vzbud' si úmysel prijať nanovo v mojom srdci a skrze moju krv krstné rúcho. A bud' si istá, že vždy, keď vstúpiš so mnou do zjednotenia v láske, vyjdeš ešte krajšia a čistejšia.*³⁶

Čisté srdce, to znamená priezračné a priame. Niet v ňom dvojsmyselnosti. Je nerozdelené a nekompromisné. Ľudia čistého srdca navonok sú takí, akí sú aj vo svojom vnútri. Ich skutky sú čisté, lebo majú čisté srdce. Nie sú ľstiví. Nechodia v temnotách, ale hľadajú svetlo. Práve im je daný prísľub, že uvidia Boha. Ježiš predpovedá, že učeníci „čistého srdca“ budú na konci vekov pozvaní prebývať v dôvernej blízkosti s Bohom. Naplnenie tohto prísľubu prežije apoštol Ján. Vo videní uzrel Božie mesto. Zapísal to v Knihe Zjavení: „V ňom bude trón Boha a Baránka a jeho služobníci mu budú slúžiť; budú hľadiť na jeho tvár a na čele budú mať jeho meno“ (Zjv 22, 2 – 4).

„Čistota srdca nespočíva v tom, že doň nevpustiš nijakú nečistotu – pretože takú moc nad svojim srdcom nemáš. Čistota srdca spočíva v tom, že mi ho otvoríš a že dovoľíš a neustále budeš prosiť, aby som ho očisťoval.“³⁷

Toto blahoslavenstvo čistého srdca, je pre neustálou výzvou a pozvaním: otvárať svoje srdce Ježišovi, dovoliť mu, aby on nás očisťoval, „leštil“ zrkadlo, v ktorom sa chce odrážať on sám! Matke Celeste povedal, že očisťuje ju, keď ho prijíma v Eucharistii, a Božie slovo hovorí aj o sviatosti zmierenia:

Posledné blahoslavenstvo zapísané v Biblii znie: „Blahoslavení sú tí, čo si vypierajú rúcha: budú mať moc nad stromom života a budú môcť vstúpiť bránami mesta“ (Zjv 22, 14).

Nie sme schopní nezašpiniť si naše rúcho, ale Boh nám dáva prostriedok: vypierať (neustále, vždy, stále) si rúcho a vybieliť ho v Baránkovej krvi! A toto je pre nás radostná zvesť, toto je prijatie jeho pozvania a spolupráca s jeho milosťou! Toto je kľúč k blahoslavenstvu čistého srdca pre všetkých!

Blahoslavení tí, čo šíria pokoj, lebo ich budú volať Božími synmi.

Ježiš je Synom, a je ním naozaj. Preto až on je pravý „Šalamún“ – nositeľ pokoja. Upevňovanie pokoja patrí k podstate synovstva. Preto nás toto blahoslavenstvo pozýva k tomu, aby sme boli a aby sme konali to, čo koná Syn, a tak sa sami stali „Božími synmi“.

A to platí v prvom rade v malých veciach života každého človeka. Začína sa to tým základným rozhodnutím, o ktoré v Božom mene oduševnene prosí apoštol Pavol: „V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!“ (2 Kor 5,20) Rozpad vzťahu s Bohom je východiskovým bodom všetkej ľudskej skazy; obnovenie tohto vzťahu je zas základnou podmienkou pokoja vo svete. Iba človek zmierený s Bohom môže byť zmierený a žiť v harmónii aj sám so sebou, a iba človek zmierený s Bohom a sám so sebou môže prinášať do prostredia okolo seba i do celého sveta pokoj.

Zápas o stav pokoja s Bohom je neodmysliteľnou súčasťou zápasu o „pokoj na zemi“. Odtiaľ pochádzajú meradlá a sily pre tento zápas. Dnes až príliš jasne vidíme, že tam, kde človek stratil Boha z dohľadu, rozpadá sa aj pokoj a násilie vládne s doposiaľ nevídanou krutosťou.

*Neomietaj vo svojom srdci Boha, ktorý ťa miluje, a nepodliehaj drzým a malodušným myšlienkam a strachu, pretože on je Boh pokoja. Koľko ráz si vo svojom srdci odporovala Duchu Svätému takýmito márnymi a neužitočnými pochybnosťami, ktoré diabol vkladal do tvojej mysle, aby ťa okradol o vnútorný pokoj a viedol ťa k nedôvere!*³⁸

Matka Celesta nám hovorí, že Boh je Bohom pokoja, ak teda mu dovoľujeme aby k nám prichádzal, ak sme otvorení, jeho pokoj sa na nás vylieva, a skrze nás aj na iných!

Ovocie pokoja zakúsi duša, ktorá nasleduje Ježiša. Premieňa sa na prameň svetla a radosti. Ježišu, daruj môjmu srdcu svoj pokoj a večnú radosť, aby som zakúsila tvoju božskú prítomnosť. Nemilovala som ťa a

³⁶ Rozhovory duše s Ježišom, s. 36- 37

³⁷ Pán Ježiš mystičke Alícii Lenczewskej, časopis Milujte sa 4/2019, s.33

³⁸ M. C. Crostarosa, Meditácie na Advent a Vianoce, 102

nedôverovala som ti, a preto moje srdce nezakúsilo skutočný pokoj, ktorým si ty, Ježišu, Láska môjho srdca.³⁹

Znakom Pánovej prítomnosti je hlboký vnútorný pokoj, keď on sa nám dáva – prichádza ako pokoj. Matka Celesta aj v najťažšom období svojho života, keď bola uväznená na povale kláštora píše, že *napriek poníženiu a vnútornému zmätku ma neopustil pokoj.⁴⁰* Ježišovo prichádzanie k nám je vždy slovom pokoja, lebo on vie, že tak veľmi sa bojíme, strachujeme, sme zmätení, plní úzkosti, a preto stále a stále potrebujeme, aby Ježiš prichádzal a dával nám svoj pokoj.

Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.

V reči Starého zákona je „spravodlivosť“ výrazom pre vernosť Tóre, pre vernosť Božiemu slovu, k čomu neustále vyzývali proroci. Je pridrievaním sa správnej cesty, ktorú ukázal Boh a ktorej stredobodom je Desatoro prikázaní. Novozákonným ekvivalentom starozákonného pojmu spravodlivosti je „viera“: Veriaci je onen „spravodlivý“, ktorý kráča po Božích cestách (porov. Ž 1; Jer 17,5-8). Viera je totiž kráčaním s Kristom, v ktorom je naplnenie celého Zákona. Viera nás zjednocuje so spravodlivosťou samého Krista. Ľudia prenasledovaní pre spravodlivosť sú tí, ktorí žijú z Božej spravodlivosti, ktorí žijú z viery.

Tieto slová útechy sú určené prenasledovanej Cirkvi všetkých čias. Vo svojej bezmocnosti a vo svojom utrpení ona vie, že sa nachádza tam, kam prichádza Božie kráľovstvo.

Kristus sám je príchod Božieho kráľovstva. Blahoslavenstvo je – tak pre jednotlivca, ako aj pre Cirkev ako celok – pozvaním nasledovať Ukrižovaného.

Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa potupovať a prenasledovať a všetko zlé na vás nepravdivo hovoriť; radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi.

V tomto deviatom blahoslavenstve je dôležité spojenie „pre mňa“. Je to dôraz na osobu Krista. Náboženstvo je vždy osobné rozhodnutie života s Kristom, ale nikdy nie je súkromnou záležitosťou. Zostať pri Kristovi aj uprostred ťažkostí, ktoré prináša so sebou žitie a vyznávanie viery, znamená uveriť tomu, čo Pavol jednoducho a výstižne vyjadril slovami: „Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré.“ (Rim 8,28)⁴¹

Už vieš, že si musíš vytrpieť veľa poníženia od stvorenia, aby si sa tak očistila z toho, čo je v tebe sebaláskou, a tiež preto, aby sa tvoj život stal podobný môjmu.⁴²

Buď vnímavá na poklad, ktorý ti odhaľujem v kríži; v ňom sa skrýva večná sláva.⁴³

Raz v noci po kompletórii som sa išla modliť a v pokore som zotrvala pred Pánom. A môj duch bol vo veľkej sústrednosti pozdvižený k Božiemu svetlu. Vtedy mi Pán povedal, že v tomto kláštore sa má začať jeho dielo, pretože taká je jeho vôľa. V jeho mene mám napísať reguly, ktoré mi bude diktovať. Dodal ešte, že si mnoho vytrpím a stanem sa terčom, do ktorého bude triafať veľa úderov od ľudí zo sveta. Podrobne mi ukázal, čo ma stretne, a bolo to ako more bolesti. Moji najdrahší priatelia ma budú ohovárať, opovrhnu mnou a opustia ma. Zostanem osamelá, bez akejkoľvek ľudskej pomoci a všetci ma budú odsudzovať ako vinníčku. Vysmejú ma a zosmiešnia, budem ako nádoba plná urážok. A to všetko preto, aby sa vo mne uskutočnil jeho život. Budú ma považovať za falošnú vizionárku, budem pozbavená jasu a pochovaná v potupe. Ostanem bez akejkoľvek duchovnej pomoci, naplnená strachom a vydaná do rúk pekelných nepriateľov. Zoči-voči tomu všetkému celé moje telo obliat studený pot a v nižšej časti môjho vnútra zavládol ohromný zmätok, aký som nikdy predtým neokúsila. Napriek tomu, že som pociťovala hrozné zdesenie a smrteľnú agóniu, moja duša zotrvala v úplnom pokoji a odovzdanosti do najsladších Pánových rúk.⁴⁴

³⁹ Tamže, s. 113- 114

⁴⁰ Autobiografia, s. 118

⁴¹ František Trstenský

⁴² Rozhovory duše s Ježišom, s. 34

⁴³ Rozhovory duše s Ježišom, s. 106

⁴⁴ Autobiografia, s. 99- 100

Ježiš sľubuje radosť, plesanie a veľkú odmenu tým, ktorých budú pre neho potupovať a prenasledovať a všetko zlé na nich nepravdivo hovoriť (porov. Mt 5,11). Teraz sa meradlom spravodlivosti a spásy stáva jeho osoba, státie po jeho boku. Ježiš pripisuje svojej osobe normatívnu hodnotu, akú si nemôže nárokovať nijaký učiteľ Izraela a ani nijaký učiteľ Cirkvi. Ten, kto takto rozpráva, už nie je prorok v obvyklom zmysle, posol či poručník niekoho iného; on sám je orientačným bodom správneho života, sám je cieľom i stredom.

Ježiš sa v poslednom blahoslavenstve obracia na svojich najbližších učeníkov. Matúš pripomína toto blahoslavenstvo ako slovo povzbudenia a útechy pre spoločenstvo veriacich, ktoré nesie dôsledky kvôli viere v Ježiša, kvôli svojej príslušnosti k nemu a kvôli tomu, že mu uverilo. Utrpenie tiež patrí k podstate povolania učeníka. Učenie, ktorý už uveril Ježišovi, je teraz pozvaný k tomu, aby sa odovzdal a vnímal ťažké skúsenosti z Ježišovej perspektívy. V konečnom dôsledku je najdôležitejšia Ježišova perspektíva, nech sa deje čokoľvek. Aktuálne utrpenie nie je večné. Ježišovo víťazstvo je už vopred rozhodnuté. Najdôležitejšie je to, čo sa stane na konci. Odmena nebude na zemi, ale v nebi. Ježiš nesľubuje učeníkovi, že sa na zemi vyhne utrpeniu. Dáva mu prísľub, že ak uverí jeho prísľubu už teraz na zemi, zakúsi radosť, ktorá presahuje každé utrpenie.⁴⁵

Za rečou na vrchu stojí postava Krista, človeka, ktorý je Boh, no práve preto zostupuje, zrieka sa sám seba, až po smrť na kríži. Túto voľbu žili svätci počnúc apoštolom Pavlom cez Františka z Assisi až po Matku Terezu a tak nám ukázali pravý obraz človeka a jeho šťastia. Jedným slovom: pravou „morálkou“ kresťanstva je láska. A práve ona je protikladom egoizmu – v nej človek vychádza zo seba, ale práve takýmto spôsobom prichádza sám k sebe. Táto cesta sa spočiatku javí ako úbohá, takpovediac odrádzajúca. No práve ona je skutočným „chodníkom po výšinách“ života. Iba na ceste lásky, ktorej chodníky sú opísané v reči na vrchu, sa odkrýva bohatstvo života, veľkosť ľudského povolania.

Povolávam ťa, milovaná duša, lebo ťa chcem zaodieť do mojej dokonalosti, a tak sa staneš mojou nasledovníčkou a ja budem žiť na svete životom lásky, prebývajúc v tvojom strede.⁴⁶

Ak budeš horlivá o môj život v tebe, môj Otec bude prebývať v tebe s rovnakým potešením, aké nachádza v mojej ľudskej prirodzenosti.

Dbaj bedlivo na tri druhy horlivosti, o ktorých som ti hovoril, a budeš žiť v mojom srdci. Ba čo viac, už nebudeš žiť svojím životom, ale ja budem žiť v tebe. Ak budeš žiť pre mňa, ja budem žiť.⁴⁷

Naša svätosť spočíva v živote podľa blahoslavenstiev a rastie každý deň. Možno sú nám niektoré blahoslavenstvá bližšie, jedno nám „sedí“ viac ako druhé, avšak všetky majú byť súčasťou našej „koruny Božích detí“.

- Modlíme sa jednotlivými blahoslavenstvami a ich obsahom. Každé z nich ma konfrontuje s konkrétnymi životnými postojmi. Všetky mi kladú zásadnú otázku: Som skutočne šťastný vo svojom živote, v povolání, vo zverenej misii, vo svojej rodine? Som šťastný tam, kde sa odohráva moja každodennosť, nezávisle od ľudskej biedy, ťažkostí, konfliktov a utrpenia? Cítim sa teda šťastný?
- Môžem sa pristaviť pri každom blahoslavenstve ako pred zrkadlom a vidieť seba. Trepezlivo sa prizerať sebe vo svetle každého blahoslavenstva. Ktoré z nich ma najviac oslovuje? Ktoré z nich potvrdzuje môj postoj učeníka a ktoré ho spochybňuje? Snažme sa nasledovať Slovo, ktoré ma naplňa útechou, ako aj to, ktoré ma pozýva k obráteniu, páli ako oheň a očisťuje.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...
Bl. Mária Celesta, oroduj za nás!

⁴⁵ Ks. K. Wons, *Odovzdať sa Ježišovi*, s. 80

⁴⁶ *Rozhovory duše s Ježišom*, s. 46

⁴⁷ *Rozhovory duše s Ježišom*, s. 51